

VŠETKO ZLATO
PRE ANEŽKU

Jozef Miklovič

Jozef Miklovič

VŠETKO ZLATO PRE ANEŽKU

© HJC projekt, s.r.o. 2023

© HYDRA 2023

© Jozef Miklovič 2023

Ilustrácie a obálka: Zuzi Maat Valková

Jazyková a grafická úrava: Katarína Čavojová

Jazyková úprava: Monika Čeligová

TLAČIARENĽ P+M, s.r.o.

Budovateľská 1672/16, 038 53, Turany

Vydal: Vydavateľstvo Hydra

HJC projekt, s.r.o.

Ožvoldíkova 7, 84102 Bratislava

www.vydavatelstvohydra.sk

Všetky práva vyhradené

57. publikácia, prvé vydanie 2023

ISBN 978-80-69017-09-2

ČAKANIE

Únos Anežky a Radawy ma zasiahol ako úder kladivom. Správa o ňom ma doslova paralyzovala. V šoku som nehybne sedel pri pracovnom stole zbrojárskej dielne v meste permoníkov pod Kremnicou a Piargom. Čosi vo mne sa snažilo tú správu poprieť. Ale informácie na internete boli až kruto nespochybniteľné. Najviac ma trápilo, že únoscami sú členovia šejtanskej sekty, ktorí nikdy nemali so zajatcami ani štipku zľutovania. Mohol som očakávať len to najhoršie.

Z letargie ma vytrhli náhlivé kroky a úsečné povely. Kransberg, bledý ako stena, podišiel ku mne a stručne mi priškrteným hlasom prikázal: „Poď so mnou! Ihneď!“ Bol taký bledý, že som sa začal báť aj o neho. Ani nepočkal na moju odpoveď, zvrtol sa a už zas náhlivo odchádzal bez toho, aby sa obzrel, či ho nasledujem.

Vyskočiac zo stoličky, som sa ho poklusom snažil dobehnúť. Keď sa mi to konečne podarilo, navzájom sme si nakrátko pozreli do očí, no mlčky ma viedol ďalej, smerom na radnicu uprostred podzemného bulvára. Skôr ako sme tam dorazili, trhnutím za rameno ma prudko zastavil: „Máš so sebou mobil?“

„Samozrejme,“ odvetil som.

„A máš ho nabitý?“

Prisvedčil som kývnutím hlavy.

„Ak ich uniesli preto, aby ich vymenili za Firyal, budú nás kontaktovať.“

Firyal je víla-peri. Zachránili sme ju, keď utiekla z moci šejtanskej sekty, kde ju roky kruto týrali a znásilňovali. Napokon ju určili za obeť do chrámu. Našťastie, utiekla. Lenže na našu smolu, únoscovia vedeli presne, že azyl našla u nás, pod Kremnicou.

„Dievčatá majú v mobiloch naše čísla,“ pokračoval Joachim, v jeho hlase sa odrážala zlosť, zúfalstvo, hnev aj nekonečný smú-

tok. Náhlili sme sa vpred, kým Kran opäť neprerušil ticho. Teraz už znel len zúfalo: „Jakub... nerobme si ilúzie. Doteraz nenechali nikoho nažive.“

Mal som hrdlo také stiahnuté, až som nedokázal odpovedať. Nemohol som ani pomyslieť na mučenie a smrť oboch dievčat. Hlavou sa mi prehneli všetky krutosti, o ktorých som sa dopočul od Firyal. Kran sa chvel ako osika a kráčal celý zhrbený, akoby päťsto rokov, ktoré dosiaľ prežil, na neho dopadlo až teraz.

Pred vstupom do chodby strážnice na radnici sa musel Joachim pristaviť. Oprel sa o stenu a snažil sa predýchať emócie, s očami upretými do gotického stropu. Nechcel, aby som videl, čo sa mu v nich zračí. Na tvári mal výraz, akoby ho trhali žeravými kliešťami. Netuším, ako som v tej chvíli vyzeral ja. Ale keď sa Joachim spamätal, potľapkal ma po pleci a zašepkal: „Pozviechaj sa! Musíme sa aspoň pokúsiť voľačo urobiť. Aj keby sme mali získať len ich telá.“

Ak ma tým chcel upokojiť, docielil pravý opak. Kým tie slová nevyslovil, ešte som sa ako-tak držal. Náhle sa vo mne čosi zlomilo. Moja myseľ ďalej bežala len na zotrvačnosť a realita okolo mňa plynula ako film.

Spolu sme vstúpili do kancelárie veliteľa permoníckej stráže Jakuba, pripomínala vojenský štáb a bol v nej prítomný aj starosta. Chaoticky tam pobehovali ešte strážcovia, ktorých som spoznal počas tréningov. Prinášali a inštalovali rôzne zariadenia, dokonca pracovisko pre operátora dronu.

Jakub mlčky pristúpil ku Kransbergovi, poklepal ho po ramene, súcitne sa mu pozrel do očí a gestom ruky mu ukázal, aby si sadol. O pár sekúnd nato sa vo dverách objavili bohyne Vesna, Živa, Zornica aj kráľ Kovlad. Hľadeli na Kransberga, ktorý sedel zhrbený ako starec, neprítomne civel do stola a napäto vyčkával. Mňa si všimla len Vesna. Pošepky sa ma opýtala, či som v poriadku. Nemo som jej prikývol a ona ma ľútostivo pohľadila po vlasoch.

Nikto síce nahlas nič nevyslovil, no všetci na mňa a Krasberga hľadeli, akoby boli dievčatá dávno mŕtve.

Moje myšlienky sa opäť rozbehli na plné obrátky. Spomenul som si na istý úryvok z listu, ktorý som prekladal spolu s Firyal.

Obsahoval inštrukcie pre únoscov. Spomínalo sa v ňom, že vhodné dievčatá treba priviesť do chrámu ako obeť. Možno teda ešte žijú. Sám som si nebol istý, či je to dobre, alebo zle. Ale pre mňa to znamenalo aspoň nejakú nádej.

Veliteľ stráží Jakub sa vecne ujal riadenia chaosu. Vstal a hlasným klepnutím hánok o stôl pritiahol k sebe pozornosť prítomných.

„Priatelia! Všetky spojenia, ktoré Anežka a Radawa používali, prineste sem! Mobily, telefóny, internetové aplikácie, ak majú nejaké aktívne. Dal som sem priniesť počítače, prihlásime sa na všetky kontá, ktoré by mohli mať v mobiloch. Máme spojenie s Radawiným štábom v Miláne. Len sa nepomýľte, pri komunikácii s jej štáбом používajte výhradne jej ľudské meno, teda Giulia Istra. Budú nás informovať, ak sa niečo dozvedia.“

Kransberg rezignovane vyložil mobil na stôl. Ja som ho napodobnil. Keď priniesli počítače, Joachim sa prihlásil na mail, ktorý používal pri komunikácii s Radawou. My sme s Anežkou počítač nepoužívali, vystačili nám mobilné správy. Vesna sa prihlásila na poštovú aplikáciu, cez ktorú ju občas kontaktovala Radawa. Kran si ešte spomenul, že Radawa má v mobile uloženú adresu aj pevnú linku k nemu do domu na Klopačke a Jakub okamžite prikázal tú linku prepojiť do kancelárie. Do domu potom poslal hliadku, ktorá mala čakať, či sa tam náhodou neobjavia únoscovia.

„Teraz už nám neostáva iné, len čakať na správy,“ oznámil veliteľ Jakub s povzdychom a tiež si rezignovane sadol za stôl.

„Nie!“ vyskočil Kransberg rozčúlene. „Idem do Milána. Možno sa tam niečo dozviem,“ a zberal sa na odchod.

„Nemá to zmysel Joachim!“ ráznym výkrikom ho zabrzdila Živa. „Ani netušíš, kde sú. Nedokážeš im pomôcť!“

„To ste mi hovorili aj pred štyristo rokmi, keď padla do rúk Osmanov moja žena a deti!“ kričal. „A ako to dopadlo?!“

„Určite nás niekto kontaktuje,“ snažil sa ho chlácholiť Kovlad. „Inak by tá ich akcia nemala žiadny zmysel. Kontrolujeme takmer všetky cesty až sem pod Karpaty. Kdekoľvek sa ukážu, ihneď zaútočíme. Podľa dokumentov, ktoré sme pri Handlovej ukoristili,

potrebujú získať Firyal. A tá je predsa u nás!“

„Možno nás chcú len zdeptať. A naše dievčatá dávno niekde mučia a vraždia,“ šepol Kran zúfalo.

„Nie je to vylúčené. Lenže ak zaútočili na takú významnú osobnosť, akou je Radawa, určite to nerobia iba pre pomstu. Chcú vyjednávať s dobrým tromfom v rukách,“ argumentoval Jakub.

„A čo Anežka?“ po prvý raz som sa ozval ja.

„Uvidíme! Buď silný, chlapče! Dievčatá ťa budú potrebovať,“ zareagoval veliteľ stráží nepresvedčivo. Veľmi mi tým nepomohol.

Čas sa vliekol ako smola. Kransberg občas šalel a hneď zas vyrážal na cestu, inokedy len sedel na stoličke ako kôпка nešťastia. Mne sa zrútil celý svet. Tupo som hľadel do stola. Sem-tam ma niekto potľapkal po pleci, či mi povedal niečo múdre, ale situácia sa nemenila. Telefóny mlčali. A po krátkom čase mlčali už aj všetci v miestnosti. Ticho rušili len prerývané pridusené povzdychy. Do miestnosti nazrelo snáď milión bytostí, ktosi priniesol čaj a sušienky. Čaj prišiel vhod. Na sušienky však nemal nik náladu. Atmosféra hustla, dala by sa krájať. Aj Kransberg prestal s pokusmi o odchod, sedel úplne zničený a hľadel na displej svojho mobilu. Z Jakubovej komunikácie s ostatnými som vyrozumel, že sa prihlásilo množstvo dobrovoľníkov, ktorých potom kompetentní rozvážali po Slovensku, aby kontrolovali, kto prechádza cez mosty, alebo vstupuje na územie Slovenska cez bývalé hraničné prechody. Niektorí dobrovoľníci posilnili aj jednotky stráže. Radawu mali radi všetci. Ale za Anežku by aj zomreli.

Podľa nástenných hodín sa blížil čas obeda.

Zo štábu v Miláne nám zavolali najnovšie podrobnosti, ktoré sa dozvedeli od polície. Bodyguardi, ktorí robili dievčatám ochranu, vraj pár útočníkov zabili a niekoľkých zranili. Útočníkmi boli Arabi, malo to vyzerať ako teroristický útok. Zranení, ktorých mala v rukách talianska polícia, odmietali vypovedať. Najdôležitejšia však bola informácia, že dievčatá odvedli živé a pravdepodobne nezranené. Nasnímala ich kamera banky, pred ktorou sa nočný útok odohral. Autá sa našli zapálené pri meste Monza. V jednom bolo telo, našťastie, mužské. Zrejme to bol zranený, ktorého sa

únoscovia zbavili. Ani milánskemu štábu Radawy sa nikto z nich neozval. Únosu supermodelky Giulie Istra sa venovali všetky spravodajské televízie a reportéri na celom svete.

Ubíehali ďalšie hodiny.

Viac som nedokázal iba sedieť, tak som sa aspoň nervózne prechádzal po miestnosti. Hlavou mi prebleslo, že významnú Giuliu Istru nezabijú, ale obyčajnú Anežku áno, len aby ukázali svoje odhodlanie a zlomili nás. Bol som paralyzovaný strachom. V duchu už som si dokonca želal, aby aspoň netrpela, ak ju zabijú. Lenže to zrejme u nich nebolo zvykom. Tá banda satanistov bola bezcitná sadistická háveď. Aj Firyal chceli bolestivo ubiť na smrť, nie len ju jednoducho usmrtiť.

Joachim s Kovaldom sa začali potichu o čomsi hádať, nervy nám všetkým pracovali naplno.

Konečne zazvonil Kransbergov telefón. A vzápätí môj. Srdce sa mi na okamih zastavilo. Obaja sme sa vrhli k mobilom. V mojom sa ozvali Anežkine vzlyky. Vedel som, že sa všetko nahráva.

„Anežka, si v poriadku?!“ zakričal som do slúchadla.

„Kubo!“ zvolala Anežka. „Nedaj sa dohnať k nejakej...!“ kričala a v reproduktore sa ozvalo plesknutie spolu s akousi nadávkou. Vzápätí sa mi už prihovárал mužský hlas s veľmi slabou angličtinou a s čudným prízvukom: „Kto si?“ položil mi otázku.

„Anežkin priateľ,“ odpovedal som.

„Počuj, zasran, povedz svojim priateľom, že budú poslúchať, čo povieme! Inak si ich nájdete rozkrájané.“

„Počúvam. Čo žiadaš?“ snažil som sa vyznieť stroho.

„Chceme tú kurvu Firyal a aj veliteľa, ktorý nechal zavraždiť nášho emira a jeho ľudí,“ sebedovome a arogantne sypal zo seba muž.

„Ako sa voláš? Ako ťa mám osloviť?“ pokúšal som sa získať informácie, načo Vesna nechápavo a zamietavo pokrútila hlavou, rovnako ako ostatní, čo môj rozhovor sledovali. Ja som však postupoval podľa inštrukcií z bezpečnostných výcvikov, ktoré otec zaplatil pre celú našu firmu. Teda, snažiť sa vyzvedieť čo najviac a nadviazať s únoscom kontakt. Napríklad cez jeho meno. Mal

som nutkanie nejakým spôsobom mu vykať, ale v angličtine to veľmi nejde.

„Volám sa Sharmaarke a budeš ma oslovovať sir, ty bastard!“

„Sir, kde a ako vymeníme ľudí?“ nenechal som sa vyvieť z miery.

„Všetko sa včas dozviete! Výmenu urobíme na nejakom opustenom mieste, ktoré vyberieme a obsadíme. Už žiadne prekvapenia z vašej strany! Zbabelo ste na nás zaútočili a zavraždili ste emira Piaty prst. Za to ešte zaplatíte!“ vyhrážal sa Sharmaarke.

„Rozumiem, sir. Ale dievčatá musia byť v poriadku a nezranené. Inak z toho nič nebude. Viac sa nenecháme oklamať mŕtvolami v aute!“ mierne som pritvrdil.

„Budeš poslúchať, zasraný bastard! Mne sa nemáš čo vyhrážať!“ zreval a telefón sa náhle odmlčal.

Začul som, že rovnako sa skončil aj telefonát s Kranom. Ako neskôr vysvitlo z nahrávky, bol aj veľmi podobný. Rozhovory sme potom analyzovali všetci a do detailov. Permoníci urobili digitálne filtrácie zvukov a snažili sa zistiť čokoľvek, čo sa dalo. Zas nám ostávalo len čakať. Lenže už sme boli v pohotovosti. Dievčatá žijú!

Zatiaľ.

Začali sme sumarizovať, čo sme sa dozvedeli. Keďže telefonáty nebolo navzájom počuť, volajúci sa viezli v dvoch rôznych autách. Že to boli autá, sme zistili po odfiltrovaní šumu, lebo bolo počuť hučanie motora ako pri akcelerácii a zvuky pneumatík, ktoré drnčali na hrubom asfalte alebo nekvalitnej ceste. Únoscov muselo byť plné auto, lebo Radawa s kýmsi zápasila a padali rany. Zrejme fac-ky.

Zúfalstvo ma prechádzalo, nahrádzala ho zúrivosť. Mal som nutkanie niečo urobiť. Čokoľvek! Nejako sa pomstiť.

Kransberg stále šalel bledý ako smrť, no aj v ňom klíčila odhodlaná zúrivosť. Videl som, ako sa z rezignovanej polomŕtvolky mení na odhodlaného bojovníka.

Ďalej sme sa dozvedeli, že únoscovia mieria kamsi na Slovensko. Nebolo to od nich múdre, musíme to využiť naplno. Ak sa cestou z Talianska neskrývajú, pôjdu buď trasou Tarvizio, Graz, Viedeň,

Bratislava, D1, pri Trnave R1 až po Žiar nad Hronom, alebo trasou Terst, Maribor, Sékesfehervár. Tá trasa sa vetví na Budapešť a Štúrovo, alebo Mór a Komárno. Takže treba mosty v Komárne a Štúrove perfektne kontrolovať. Samozrejme, aj malý prechod v Medveďove ako aj Jarovce a Berg. Bolo málo pravdepodobné, že budú kľučkovať po bočných cestách, ale aj tie sa dali obsadiť.

Jakub vydal do vysielacky rozkazy a ja s Kransbergom sme si vzali svoje mobily. Dostali sme k nim ešte vysielacky pre spojenie s Jakubovými vojakmi. Kran si zašiel po veci, mali sme sa zísť pri jeho aute na Klopačke. Ja som odbehol na slobodáreň. Čakala ma tam celá Drancparta, lačná po informáciách. Stručne som zhrnul všetko, čo som vedel. Držali nám palce, no pomôcť veľmi nevedeli. Pre množstvo obväzov stále viac pripomínali múmie než živé bytosti.

Pripravil som si veci na zásah a výlet do Benátok, stačilo zatvoriť kufor a navešať na seba zbrane. Kufor som vzal predovšetkým kvôli munícii a zbraňam. Nevedel som vyhodnotiť, čo všetko sa nám môže hodiť. K autu som dobehol celý upachtený. Kran ma už čakal. Spýtavo sa zahľadel na môj kufor, prevrátil oči a pokrútil hlavou. Avšak keď som kufor naložil do batožinového priestoru, Kran neprotestoval. Do auta som naskladal aj vaky so zbraňami. Pištoľ Harpiu som si ponechal v stehennom puzdre pripnutom k nohe. Skontroloval som svoj mobil a vybrali sme sa s Kranom späť na strážnicu.

Tam už prebiehala búrlivá diskusia, ako zinscenovať výmenu. Únoscovia nesmeli mať podozrenie, že ide o pascu, skôr ako budeme schopní situáciu kontrolovať. Jakub povolal strážcov vyzbrojených novými zbraňami. Pri výmene rukojemníkov sa vždy najviac hodia snajperi. Postávali na chodbe radnice a vyčkávali na rozkazy. Jakub ich poslal do hotela na Skalke, aby si tam pripravili a naložili autá. Rozhorela sa búrlivá debata o tom, či brať so sebou aj Firyal, alebo ju radšej nahradiť ženou v parochni. Živa zašla za Firyal opýtať sa, či by vôbec bola ochotná a schopná priblížiť sa k únoscom. Veliteľom od Handlovej, ktorého si únoscovia vyžiadali, bol v skutočnosti Erik, ale nikomu ani nenapadlo raneného ťahať do akcie.

Oni predsa netušia, ako vyzerá. Kransberg sa ponúkol, že bude ru-kojemníkom namiesto Erika. A keďže sme ho nemienili, ani len na okamih, vydať tým banditom, bolo vlastne jedno, kto ho zastúpi. Ešte som dostal nápad, zísť s nahrávkou za naším zajatcom držaným v Starom väzení a povypytať sa ho, čo by sa dalo ešte zistiť. Preto sme rýchlo zavolali upírku Betty a dohodli si stretnutie vo väzení. Betty ochotne pribehla a cestou do väzenia sme si dohodli spoločný postup pri vypočúvaní. Joachim mi prikázal pripraviť si na mobile záznam komunikácie s únoscami. Veliteľ stráži Jakub, Kransberg a ja sme spolu nakoniec vstúpili do cely. Betty šla za nami.

Zajatec vyzeral podstatne mladšie, očividne stihol od výsluchu zregenerovať. No zazrel vchádzať upírku Betty, s hrôzou vyvalil oči a z pootvorených úst vydával len akési kvilivé zvuky. Betty sa na neho milo usmiala a pohladila ho po líci. On sa hneď schúlil do kľbka, chrániac si hlavu rukami. Kransberg jemne odsunul Betty nabok a surovo schmatol zajatca za ruku, aby ho prinútil zdvihnúť zrak. Naklonil sa nad jeho tvár a zasyčal otázkou: „Kto je to?“

Betty jeho slová preložila do angličtiny a ja som spustil nahrávku v mobile.

Betty na väžňa znovu priam zavrešala Kranovu otázku a chlapík sa scvrkol do uzlíka. Vzápätí chvejúcim sa hlasom zašepkal: „Sharmaarke.“

„Kto je Sharmaarke?“ revala Betty.

„Bojovník,“ odpovedal väzeň vystrašene.

„Čo sa dá od neho očakávať?“ zaznela ďalšia otázka.

„Smrť,“ vyletelo stručne a väžňovi povolili zvierače, takže cela začala poriadne smrdieť.

Striedavo sme sa potom pokúšali klásť mu ďalšie otázky, ibaže viac ako meno ďalšieho volajúceho sme sa nedozvedeli. Väzeň bol u nás pridlho a udialo sa toho priveľa, nemal čerstvé informácie.

Kransbergovi zišla na um ešte jedna otázka, totiž kadiaľ by asi odvážali zajatkyne do svätyne. Zajatec s istotou vedel len toľko, že by sa určite zastavili u veliteľa v Benátkach, ktorý by o ich osude rozhodol. Ďalej už len hádal, že by ich asi prepašovali loďou zo

Sicílie, alebo z juhu Talianska do Benghází. Viac sme z neho nedostali.

Rozhodli sme sa vrátiť na radnicu. Každý, koho sme stretli cestou, nás zdravil, všetci nám vyjadrovali podporu. Na radnici Kransberg zhrnul všetko, čo sme sa dozvedeli. Na moje veľké prekvapenie bola s nami aj Firyal. Vyzerala oveľa lepšie, ako keď sme spolu prekladali hašašinske dokumenty. Najzjavnejší bol teraz jej odhodlaný a pevný pohľad. Požiadala ma, aby som Kransbergovi pretlmočil, že sa dobrovoľne vydá do rúk únoscom, lebo nám to vraj dlhuje, keďže nás do neprijemností zatiahla. Ani som mu jej slová nepreložil. V žiadnom prípade by sme ju tým vrahom bez boja nevydali. Kransberg asi dosť pochopil z našej komunikácie, lebo na znak nesúhlasu pokrútil hlavou. Vysvetlil som Firyal, že budeme naťahovať čas, aby sme zaujali výhodné postavenie okolo únoscov. Snajperi potrebovali zasiahnuť všetkých naraz, aby žiadny z nich nemal čas dievčatám ublížiť.

V miestnosti odrazu zaprskali vysielačky. Mužský hlas z hliadky z Komárna kričal tak hystericky, že sme mu sotva rozumeli. Jakub ho veľmi pokojným hlasom vyzval informáciu zopakovať. Po chvíľke teda hliadka už vyrovnaným hlasom oznámila, že cez most v Komárne prešlo päť čiernych Mercedesov Gé. Na kapotách niektorých boli stopy po výstreloch. Mercedesy nešli v kolóne, ale roztrúsené medzi ostatnými autami tak po dvesto-tristo metroch. Medzi Štúrovom a Komárnom mal veliteľ Jakub pripravený dron. Jeho operátor okamžite prevzal iniciatívu a už po pár minútach hlásil, že označené autá našiel na ceste k Hurbanovu. Všetci v miestnosti sme sa nahrnuli k obrazovkám operátora dronu. Veliteľ Jakub odhadol, že smerujú do Nitry, a potom asi použijú cestu R1 do Žiaru.

Kransberg navrhol, aby sme im vyrazili naproti, čo zatiaľ Jakub zamietol s odôvodnením, že by mohli kedykoľvek zmeniť smer.

Operátor dronu po pár desiatkach minút komentoval: „Všetky Mercedesy odbočili v Nových Zámkoch na cestu do Dvorov nad Žitavou a tam zas vľavo do poľa, kde zastavili.“

Napriek tomu, že sme mu hľadeli cez plece, nič z toho sme sami

nedokázali z obrazovky vydedukovať, lebo dron krúžil a orientácia obrazu sa neustále menila.

Jakub sa dožadoval zobrazenia videa z dronu na jeden z veľkých displejov na stene. Kamera ukazovala päťicu čiernych áut rozostavených na čerstvo zožatom poli rovnom ako doska. V blízkom okolí nebolo vôbec nič. Ani najmenší úkryt.

Nato zazvonil Kranov mobil. Ako sa dalo predpokladať, volali únoscovia. Výmena rukojemníkov sa mala uskutočniť na súradniciach, ktoré nám poslali. Dali nám na prípravu dve hodiny. Pohrozili, že ak v okolí zaregistrujú našich ozbrojencov, rukojemnícky bez milosti zabijú.

Na ďalšom počítači som si otvoril mapu toho miesta a satelitnú snímku. V okolí Nových Zámkov bola otvorená krajina, bez akýchkoľvek terénnych prekážok. Únoscovia mohli zo svojej pozície dovidieť snáď na kilometre ďaleko. Na krytie sa dala použiť len priekopa pri ceste do Dvorov nad Žitavou a húštiny okolo rieky Nitra. Obe miesta sa však nachádzali možno aj päťsto metrov od päťice áut. Naschvál ich únoscovia rozostavili tak, aby z nich vytvorili malú pevnosť.

Obrátil som sa na Jakuba: „Toto vaši snajperi zvládnu. Musíme zobrať všetkých.“

Jakub podišiel ku mne a zahľadel sa na snímku.

„Myslíš, že to zvládnu aj v strese?“ zapochyboval.

„Videl som ich strieľať, sú výborní,“ potvrdil som neochvejne.

„Tak dobre. Aj tak nemáme inú možnosť,“ zhrnul, hľadiac na Kransberga. Ten iba zamyslene pokrčil plecami a prikývol.

Jakub potom vydal do vysielacky pár príkazov strelcom. Tí sa od hotela na Skalke vydali na cestu. Po Jakuba sa mali zastaviť pri odbočke do kameňolomu Na Potôčiku.

Kransberg na mňa mávol a spolu sme sa rozbehli k jeho autu. Ešte pred dverami sme narazili na Mathyasa, ktorý niesol drevenú škatuľu plnú nových tlmičov na samopaly. Jakub permoníka odbil, že tlmiče teraz potrebovať nebudeme. Ale ja som si jeden z nich zobral a strčil ho do vesty k zásobníkom. Mathyas ma potľapkal po pleci a mlčky, so zaťatými perami kývol hlavou. Chcel som mu

niečo povedať, no hlas mi zlyhal. Mathyas sa na mňa krátko zahľad a odhodlaným pevným hlasom mi prikázal: „Zabi ty špiny! Nešanuj ich!“ A posotil ma za Joachimom.

Neviem, čo to bolo v Mathyasovom hlase, no pocítil som akési odhodlanie. Odrazu sa vo mne namiesto letargie prebúdza hnev, až zúrivosť.

K domu na Klopačke sme všetci bežali podzemnými chodbami ako opretek. Veliteľ stráží Jakub nastúpil k nám do Kransbergovho BMW. Rovnako aj zadýchaná Firyal. Kransberg okamžite nastartoval a vyrazil na cestu.

Vonku bolo opäť horúce letné popoludnie. Vďaka slabej premávke v Kremnici sme už o pár minút dorazili k odbočke do kameňolomu Na Potôčiku. Otvoril sa nám krásny výhľad na Jastrabijskú skalu. Vyzerala obyčajne, hoci som tam zažil najkrajšie chvíle svojho života. Pripadali mi ako dávna minulosť, ako skončený sen.

Kran na odbočke k lomu zastavil, chvíľku sme čakali. V zatáčke sa čoskoro zjavila čudesa kolóna áut na čele s karavanom, ktorý sme použili pri Handlovej. Karavan pred nami zastal, všetci sme podišli k jeho dverám. Tam prebehla veľmi rýchla porada, na ktorej nám Jakub vysvetlil jednoduchý plán. Naše BMW malo v Nových Zámkoch čakať na signál. Časť strelcov sa mala zatiaľ za pomalej jazdy rozmiestniť okolo cesty, aby únoscom nebolo podozrivé zastavovanie sa áut na ceste. Druhá časť strelcov mala cez Nové Zámky prejsť k rieke Nitra, prebrodiť ju a zaujať postavenie v húštinách. Nato som mal BMW riadiť ja a vyraziť s ním k únoscom. Zastaviť asi päťdesiat metrov od nich, zdržovať a dať tým šancu strelcom, aby si rozdelili ciele. Únoscovia nám musia najskôr ukázať dievčatá. A keď strelci potvrdia, že majú únoscov na muške, my na povel zaľahneme a oni jednou salvou únoscov zložia. Plán bol veľmi deťravý, ale bol to plán.

Jakub už organizoval akési sanitné vozidlá. Postarajú sa o dievčatá, ak budú zranené. Vozidlá mali pripravené lepšie vybavenie než špičková ľudská nemocnica. Aj v prípade ťažkého zranenia by vraj dokázali dievčatá udržať nažive. Bola to stále lepšia perspektíva než mučenie a smrť. Jakub nám prikázal zapnúť si vysielacky

a Firyal dal obliecť nepriestrelnú vestu. Potom sme sa znovu rozbehli k autám a vyrazili sme. Sadol som si dozadu k Firyal. Veliteľ Jakub nastúpil do karavanu.

Kransberg riadil ako šialený, takže sme v Nitre boli už o pár desiatok minút. Preto som ho upozornil, že na mieste musíme byť vlastne ako poslední. Celú cestu mlčal, kľčovito zvieral volant, až mu obeleli hánky na rukách. Na moje upozornenie len zafučal a ešte tuhšie zaťal prsty do volantu. Spomaliť však musel.

Zišli sme z R1 na preplnenú cestu z Nitry do Nových Zámkov, kde bola hustá premávka a dediny striedali jedna druhú. Vôbec sa nedalo ísť rýchlo. V aute panovalo napäté ticho, Firyal neprítomne hľadela von oknom. Možno chcela trochu upokojiť situáciu, lebo náhle ticho prerušila: „Bohovia vás musia milovať, lebo takúto krajinu by vám závidel ktokoľvek zo severu Afriky alebo z Blízkeho východu. Máte úrodné polia, zelené lesy a rieky plné vody.“ Otočila sa ku mne tvárou. Zdalo sa mi, že svoje slová myslí naozaj úprimne.

„Možno je to pravda. No naši ľudia často utekajú na dovolenky práve do tej pustatiny,“ namietol som znechutene. Rozhovor ma skôr znervózňoval, diskusia o krajine, keď dievčatám hrozila smrť.

Znova sa zahľadela von oknom a odmlčala sa. Po chvíľke sa opýtala: „Naozaj ma nevydáte emirovým ľuďom? Ani keď sa všetko pokazí?“

Preložil som jej slová Kransbergovi.

„Nemusíte sa báť, Firyal, ja sa im tiež nemienim vydať dobrovoľne,“ zareagoval Kransberg.

„Ale mali by ste. Zachráňte svoje dievčatá,“ namietla so smútkom v hlase.

Obaja sme pokrútili hlavami, ale mlčali sme.

Na obzore sa objavila akási vysoká budova. Mohli to už byť Nové Zámky. Okolie bolo hrozné, nekonečné rovné polia a v období žatvy, ktorá práve začala, bolo na nich vidieť každého zajaca. Ani tie zvieratá sa nemali kam schovať. Začal som o našom pláne pochybovať. Lenže nič lepšie mi na um neprichádzalo, akokoľvek tuho som premýšľal.

Prekontroloval som si vysielачku a vložil si ju do vrečka taktickej vesty. Káblíky som pod vestou usporiadal tak, aby ich nebolo vidieť a do ucha som si zozadu popod vlasy zaviedol slúchadlo. Nemali by vidieť vysielачku, lebo by im bolo hneď jasné, že mám komu vysielat. Tak či onak, nemali sme sa ocitnúť príliš blízko k únoscom.

Na kruhovke pred Novými Zámkami zmenil Kransberg smer, prešli sme priemyselným predmestím. Po chvíľke zastavil vedľa cesty pred tlačenicou áut, ktoré sa snažili zaparkovať pred termálnym kúpaliskom. V množstve áut a ľudí sme nemohli byť nápadní, ani keby tam únoscovia mali svojich pozorovateľov. Aj Kran si pripojil vysielачku a slúchadlo zasunul do ucha. Prihlásil sa veliteľovi Jakubovi a oznámil mu, že sme vo vyčkávacom postavení.

Čakali sme skoro pätnásť minút, kým prišiel signál od strelcov rozostavených pri rieke. Napokon to mali celkom jednoduché. Našli akúsi hať a riekou prešli takmer suchou nohou. Únoscov mali ako na dlani, no vzdialenosť odhadovali až na šesťsto metrov.

Po krátkom čase okolo nás prešiel karavan a pokračoval ďalej. Jakub vysielачkou inštruoval ostatné autá, že plánuje s karavanom vytvoriť kolíznu situáciu a spomaliť kolónu. Strelci potom budú môcť nepozorovane vyskákať na druhú stranu a zaujať postavenia v priekope. Ľudí sme tentoraz ignorovali. Nebol žiadny krycí plán. Prázdne autá mali pokračovať k neďalekému majeru a schovať sa tam za budovami. Okolo nášho BMW prešli aj improvizované sanitky, maskované za maliarske dodávky.

Po pár minútach sa ohlásili strelci z priekopy. Vo vysielачkách si rozdeľovali jednotlivých únoscov, ktorých videli postávať okolo áut.

Kransberg sa niekoľkokrát zhlboka nadýchol a pokojným hlasom mi povedal: „Poď, Kubo, ideme na to!“

Prikývol som a vymenili sme si miesta. Usadil som za volantom a pohol sa trasou okolo kúpaliska cez most. Tam mesto končilo, začínali sa nekonečné polia. Na moste cez riekou Nitru sme sa ocitli na vyvýšenom mieste, kde sme mali perfektný výhľad. Uprostred poľa vľavo vytvorila päťica čiernych áut vozovú hradbu, okolo ktorej sa ponevieralo pár postavičiek. Na slnku sa zrejme v tej horúčave ni-

komu nechcelo postávať. Dievčatá sme vôbec nevideli.

Išiel som úmyselne celkom pomaly, aby som získal čas premýšľať a reagovať. Vodiči áut za nami začínali byť netrpezliví, ozvalo sa aj trúbenie klaksónu. Po pár sto metroch sme dorazili k odbočke, tam som opatrne vošiel do poľa.

Kran mi cestou pošepky radil: „Spomal' a zájdi čo najviac doprava, aby mali únoscovia slnko v očiach.“ A do vysielacky zavelil: „Inštruujte nás tak, aby sme nezastavili priamo vo vašej palebnej dráhe!“

Nato sa mi v slúchadle ozvalo: „Chodte ešte asi sto metrov pozdĺž cesty, potom zamierte k ich vozom. Takto budeme mať čistý výhľad, strieľať budeme z vašej ľavej strany.“

„Tu strelci od rieky,“ ozval sa ďalší hlas. „Nepribližujte sa k čiernym autám príliš blízko, aby ste sa nedostali do našej palebnej dráhy.“

Kran mi pohybom dlane nadol naznačil, aby som ešte spomalil. Keď som sa už chystal zastaviť, prikázal mi ponechať auto natočené k únoscom predkom. Poskytovalo nám tak solídnejšie krytie, keby na nás strieľali. Dvere mali ostať otvorené. Keď budeme za nimi, aspoň na nás nemôžu presne mieriť.

Akonáhle sme vystúpili z auta vo vzdialenosti čosi cez päťdesiat metrov, z čiernych áut sa vyrojili ešte černejšie postavy. Odrazu zo zadných sedadiel vytiahli dve osoby, jednu v kovovo-strieborných šatách, druhú v čiernobielych. Ženy mali na hlavách vrecia, okolo krkov utiahnuté povrazmi, ktorých konce držali ako psy vôdzky v rukách únoscovia.

Po tele mi prebehli zimomriavky. Najradšej by som sa rozbehol k dievčatám.

V slúchadle som začul strelcov, ďalej si rozdeľovali jednotlivých únoscov. Napočítali ich pätnásť, teda na jedného mierili vždy dvaja naši strelci. Pri pohľade na dievčatá mi zovrelo srdce, únoscovia sa zoskupili tesne okolo nich. Aj preto mali snajperi naozaj ťažké cielenie. Dievčatá však stáli na vlastných nohách, čo bolo dobré znamenie. Dvaja chlapi vykročili k nám, no po pár metroch zastali. Jeden z nich na nás po anglicky zakričal, aby sme prišli bližšie.

Cítilli sa sebaisto, presvedčení, že ich nikto nemôže ohroziť. Jediné ohrozenie predpokladali z nášho auta, alebo keby sa im niekto ďalší priplietol do cesty. Presne podľa toho sa aj kryli za autami. Naši strelci od rieky im, samozrejme, mierili na chrby. Lenže o tom oni nemali ani tušenie.

V slúchadle sa ozval Jakub: „Kubo, začni vyjednávať! A trošku ich ponáňahuj, aby sa rozostúpili. Keď poviem teraz, vrhnite sa na zem.“

Počul som, ako jeho slová za mojím chrbtom Kran kostrbatou angličtinou prekladá Firyal. Veľmi pomaličky sme všetci traja postupovali k únoscom. Dúfal som, že ich naši strelci zamerajú čo najskôr. Vtedy mi Kran pošepol, aby som zastal. Od najbližších čiernych postavičiek nás delilo asi dvadsať metrov. Prvý nás oslovil muž s hlasom, ktorý som poznal z nahrávky Joachimovho telefónu.

„Ty budeš ten mladý cuciak, s ktorým hovoril Sharmaarke,“ kývol ku mne hlavou.

„Áno,“ prisvedčil som.

„A ja som hovoril s tým druhým. Firyal, poď k nám!“ oslovil ju a pokračoval otázkou: „Ten druhý je veliteľ?“

„Je. Je to veliteľ zásahu,“ potvrdil som. „Dobrovoľne sa vydá do vašich rúk, ak prepustíte rukojevníčky.“

„A čo nám zabráni v tom, aby sme vás tu nepostrieľali a neodišli aj s rukojevníčkami?“ chlapík so sebaistým úsmevom vykročil k nám.

Bleskurýchlo som vytiahol z puzdra pištoľ, v milisekunde som ju odistil a mieriac mu rovno medzi oči som odpovedal: „Možno ja. Všetkých zrejme nezabijem, ale teba stihnem určite.“

Chlap sa zarazil, zastal, no jeho ľudia, naopak, vyrazili s namierenými samopalmi k nám. Cítilli sa bezpečne a sebaisto. Odhodlane som držal zbraň stále namierenú veliteľovi do tváre a ostro som zručol: „Stojte, lebo váš veliteľ zomrie!“ Vedel som, že pohľad do polpalcovej hlavne Harpie veľmi znervózňuje.

V tom okamihu všetci stuhli. Lenže na moju hrud' mierila väčšina ich samopalov. Našťastie som si stihol všimnúť, že mieria tak

typicky *blízkovýchodne*, teda od pása.

Vtom zaznel v slúchadle povel – *teraz!* Vrhol som sa na zem s očakávaním bolestivého zásahu.

Treslo niekoľko výstrelov z kalašnikovov, ale v rovnakom momente sa ozval aj pleskot dopadajúcich projektilov vystrelených našimi strelcami. Čudný zvuk! Takto zblízka som ho dosiaľ nepočul. Znel ako buchnutie lyžicou po melóne. Únoscov stihlo vystreliť len pár, a aj tí sa ešte počas strelby v panike pohýnali na útek k autám. Odvážil som sa zdvihnúť hlavu a pozorovať, čo sa deje. Vďaka tomu som videl, ako naše guľky trhajú únoscov na kusy. Zdrapy oblečenia a tiel poletovali vzduchom, ozýval sa buchot projektilov po kapotách áut. Paľbu neustál ani jeden z ozbrojencov. Sotva po sekunde k nám dorazil hrmot hromadnej salvy z našich pušiek a rachot neustával. Vlastne, s tým som mal počítať, lebo projektily sú oveľa rýchlejšie než zvuk. No zažil som to po prvý raz v živote. Na strelnici zvyčajne nepostávam pri terčoch. Ostreľovači pre istotu dorážali každého, kto sa pohol.

Tá sekunda trvala snáď minútu. Stále som očakával úder do hlavy alebo pohľad na dievčatá skosené guľkami. Nič z toho sa, našťastie, nestalo. Dve čierne autá naštartovali motory a pohli sa smerom ku mne. Zrejme v nich sedeli pripravení šoféri. No opäť sa ozvali tiché syknutia a na nepriestrelných sklách sa priamo pred vodičmi objavili mliečne praskliny a malé dierky. Obe autá len poskočili a zastali.

Celé telo mi naplnil strach o dievčatá! Vyskočil som a vyšprintoval k únoscom. Kdesi po mojom pravom boku sa začala zo zeme dvíhať ruka raneného Araba s kalašnikovom. Stačilo mi krátke zamierenie a hlava patriaca k tej ruke sa po zásahu mojej guľky kalibru päťdesiat nechutne rozstrekla po poli. Ďalší zranený, ležiaci priamo predou mnou, sa o čosi pokúsil, ale skolila ho guľka. Sykla okolo mňa a ako tieň popri mne vzápätí preletel aj Kran. Bežal k dievčatám.

Kľačali oslepené, s vrecami na hlavách. Tiež som bežal, no náhle som spomalil. Pri pohľade zblízka som si totiž uvedomil, že žiadna z nich nie je dievčaťom, ktoré milujem. Uvedomil si to aj Kran.

Opatrne k obojmu pristúpil a rozviazal povraz na krku tej v Anežkiných strieborných šatách. Ja som sa pustil do slučky uviazanej na krku tej druhej. Periférne som zbadal, že k nám od cesty aj od rieky bežia strelci a vždy jedna polovica opatrne kryje postup tej druhej.

Keď sme ženám strhli vrecia z hláv, ponúkol sa nám pohľad na opuchnuté dobité tváre, ktoré skutočne nepatrili našim dievčatám. Ústa mali prelepené silnými lepiacimi páskami. Strhli sme im ich a plačúce ženy na nás spustili lavínu čistej maďarčiny. Nerozumel som ani slovo. Kransberg im však plynulo odpovedal s rovnakou ľahkosťou, s akou hovoril po slovensky. A po krátkej výmene sa zúrivo a s nadávkami v maďarčine vrhol k autám mŕtvych únoscov. Ako šialený otváral kufre a dvere. No vo vnútri nik nebol. Teda... Iba mŕtvi vodiči. Od zúfalstva a nervového vypätia ma nohy prestávali niesť. Musel som si sadnúť na pole a chytil som si hlavu do dlaní. Kransberg sa vrátil k Maďarkám a čosi sa ich vypytoval. Ony mu, sediac na zemi, plačlivo odpovedali. Nato sa otočil ku mne a náhlivo mi začal vysvetľovať: „Sú to prostitútky z Balatonu. Muži ich nalákali do áut a uniesli. Na akomsi odpočívadle si mali vymeniť šaty s neznámymi dievčatami. Tie sú vraj v tmavomodrej Toyote, ktorá čaká neďaleko, kdesi medzi dvomi železničnými traťami v Nových Zámkoch. Ale... už asi... nečaká,“ dodával pomaly a zamyslene, s pohľadom upretým k mestu.

Potom náhle preniesol pohľad k nášmu autu a ja som ho hneď pochopil. Vyskočil som na rovné nohy a šprintom sme obaja uháňali k autu. Skočil som na sedadlo spolujazdca a Kran už s kvílením motora vyrážal na cestu, ledva som stihol zatvoriť dvere. Spod kolies nám odletovali fontány hliny a slamy. Kran stočil auto takmer na mieste a zamieril k mestu.

Troleje železničnej trate sme uvideli už zďaleka. Dokonca za nimi presvitali ešte aj troleje druhej železničnej trate, boli za odbočkou z cesty, neďaleko majera, kde stáli naše sanitky. Joachim strhol volant a pomedzi dve náhodné autá vletel v protismere na cestu k železničnému priecestiu. Vyvýšené priecestie sme prekonali vzduchom, lebo Kran vôbec nespomaľoval. A ešte vo vzduchu sme v kolóne áut, ktoré po zdvihnutí rámp prechádzali cez druhé

železničné koľaje, zazreli tmavomodrý minivan. Či je to Toyota, sme zatiaľ nevideli. Kran prudko spomalil, lebo sme dorazili na koniec kolóny a v protismere šiel tiež súvislý rad áut. Nebol priestor prešmyknúť sa popri krajnici. Kran udrhel päťou do volantu a, ešte stále po maďarsky, zahrešil. Ja som v ruke nervózne stískal pištoľ a potil sa od nervozity.

Keď naša kolóna vošla medzi priemyselné budovy, Joachim dokázal po rozšírenej krajnici predbehnúť tri autá. Viac sa nedalo. Všetci šoféri na nás zúrivo trúbili. Videli sme, že ani prenasledovanému autu sa veľmi nedarí, tiež sa pomaly vlieklo. Blížili sme sa ku kruhovému objazdu úplne zapchatému autami. Nestáli sme, len sme sa vliekli. Chaoticky som premýšľal, či nemám vyskočiť a aspoň sa pokúsiť šprintom dobehnúť tú modrú Toyotu. Nemali sme žiadnu istotu, že je to správne auto, ktoré potrebujeme chytiť.

Medzitým sa podozrivé vozidlo dostalo na kruhovku, my sme sa k nej blížili. Keď odbočilo na Komárno, v jeho okne sa zjavila Anežkina tvár. Niečo kričala. Nato sa ukázala ruka, ktorá ju za vlasy surovo strhla späť. Vzkypela vo mne žľč. Už som pootvoril dvere a chystal sa vyskočiť, keď Kran ma potiahol za ruku späť a mlčky ma, iba prísny pohľadom, usadil. Mal pravdu. Nestihol by som unikajúcich únoscov dobehnúť pešo.

Ich auto sa už dostalo zo zapchatej kruhovky a vyrazilo na voľnú cestu. Lenže pred nami to vyzeralo zle. Na objazd sa drzo tlačilo akési obrovské SUV a celý ho zablokovalo. Kým sa blokáda vyriešila, prešla minimálne minúta. Aj potom nás len jeden dobrák láskavo pustil do kruhu a mohli sme sa pohnúť.

Kran plynulo potichu klial. Ale riadil precízne. Dostali sme sa na voľnú cestu, no ani tam sa nedalo predbiehať. Išli sme v kolóne. V protismere to vyzeralo rovnako. Na krajnici tiež postávali zaparkované autá.

Až za mestom doprava zredla a Kran vyrazil ako opretek. Radšej som sa pripútal bezpečnostným pásom. Predbiehali sme autá pri každej príležitosti. Sprava, zľava, Joachim nedbal na nikoho. O policajtov sme sa nestarali. Našťastie tam žiadni neboli. Vodiči nám hrozili päšťami a trúbili na nás. Kransberg mlčal, sústredil sa

na riadenie. Ja som si už po desiaty raz skontroloval pištoľ, aby mi nič nechýbalo, ak sa k autu s Anežkou priblížime. Bol som rozhodnutý strieľať, napriek prítomnosti dievčat. Nemohli sme ich ponechať v rukách tých šialencov.

Modré auto sme stále nevideli. Pred Hurbanovom nás opäť zhltnula kolóna. Bolo to na zošalenie, sedačka ma doslova páčila pod zadkom. Kran na mňa prísne zazrel a napomenul ma, aby som sa upokojil.

V slúchadlách sa ozval Jakub: „Máte ich?“

„Nie. Ale videli sme auto a v jeho okne Anežku. Unikajú smerom na Komárno,“ odpovedal Kransberg.

„Máme tu preživšieho. Trošku sme mu občerstvili pamäť a kladíme mu otázky, no angličtina nám veľmi nejde. Dám vám ho k vysielateľke...“ Vysielateľka náhle stíchla, ale o pár sekúnd sa nám v ušiach ozval zúfalý rev. Na pozadí sme začuli kohosi zakričať otázku: „Where they are going?“ Napriek tomu, že bola otázka v angličtine položená nesprávne, pomedzi rev sme vyrozumeli slovo Venezia. Bolo to jasné. Vezú ich do Benátok k veliteľovi, aby rozhodol, čo s nimi. Kran stisol pery a náš motor začal zas o čosi silnejšie kvíliť. Udržoval ho na vysokých otáčkach, pripravený okamžite predbiehať, ak sa na to naskytne šanca. Pozrel som sa na GPS auta a našiel som do nej trasu do Benátok. Ponúkla nám dve alternatívy, rozhodovalo sa za maďarským Komárnom. Odtiaľ sme sa mohli vybrať buď na Mór, alebo diaľnicou na Budapešť a potom ďalej na diaľnicu do Ľubľany. Ak únoscov nedostihneme pred Komárnom, môžeme ich stratiť. Mohli by ísť aj rakúskou diaľnicou, ale o tej sme vedeli, že je preplnená. Preto sme si ju nevybrali ani my.

Kransberg sa ozval Jakubovi: „Ideme za nimi. Keď to tam vyčistíte, čo najrýchlejšie pošlite zásahovú jednotku, ako sme pôvodne naplánovali, do Benátok.“

„Rozumiem! Buďte opatrní!“ stručne nás varoval Jakub.

Kran trošku spomalil jazdu. Už takmer dodržiaval pravidlá. Otočil sa ku mne a vysvetlil mi: „Nemá cenu niekde sa vybúrať, alebo naraziť na policajnú hliadku. Aj únoscovia budú musieť dodržiavať pravidlá. Máš so sebou doklady a peniaze?“

„Samozrejme. Mám so sebou všetko, lebo kufor som si pôvodne balil na cestu do Benátok. No nestihol som ho dobaľiť, takže v ňom mám uloženú hlavne muníciu, ale aj kilo zlatých mincí. Pred cestou som si z účtu v permoníckej banke vybral dve kilá zlatých mincí, z toho mi kilo zobchodovala mama za hotovosť. Aj tú mám v kufri.“

Kran sa uškrnul a podotkol: „Dukáty nám tu veľmi nepomôžu, na pumpe nimi nezaplatíme. A ich predaj by nás veľmi zdržal. Prosím ťa, skontroluj moje veci v prednej skrinke!“

Otvoril som teda skrinku pred sebou a okrem všakovakých brožúr k autu som našiel ešte veľké kožené puzdro na doklady. To som vybral a otvoril. Kran v ňom mal pas, občiansky a vodičský preukaz a ešte niekoľko kreditiek. Našiel som aj kartičku technického preukazu k autu a zelenú kartu poistenia. Mali sme všetko. Len hotovosť Kranovi chýbala, no tú som mal zas ja.

„Je tu všetko,“ oznámil som mu a odložil som veci späť do skrinky.

„Ako asi uvažujú?“ zapremýšľal nahlas Kran. „Zvolia diaľnicu, alebo skratku po vedľajších cestách?“

„Ja by som na ich mieste zvolil skratku. Môžu ísť rýchlejšie a nedodržiavať povolenú rýchlosť,“ odpovedal som.

„Hm, asi máš pravdu. Obávam sa, že pri tejto premávke ich po Komárno nedostihneme,“ zašepkal.

„Ako sme na tom s benzínom?“ zauvažoval som.

„Dojazd máme tristo kilometrov.“

„Natankujeme v Maďarsku?“

„Jedno tankovanie nás určite čaká. Teda, ak ich nedohoníme na ceste cez Mór,“ povedal zamyslene.

„Tak potom natankujme na prvej pumpe za Székesfehérvárom!“ navrhol som. „Tam už budeme vedieť, či ich musíme naháňať až do Benátok. Ak pôjdu cez Budapešť, pokojne sa môžu ocitnúť za nami a my budeme v Benátkach skôr ako oni.“

Blížili sme sa ku Komárnu. Cesta viedla na vyvýšený most cez rieku Váh. Z najvyššieho bodu mosta sme potom očami blúdili po autách pred nami, ale slnko sa lesklo na kapotách, takže sme nič

nevideli. Ani farby. Kran si vybral z priehradky slnečné okuliare a jedny pilotky podal aj mne. Zrejme Anežkine, lebo mi boli trochu malé. Mali polarizačné sklá, takže som cez ne videl oveľa lepšie než voľným okom.

Čoskoro sme zišli z mosta a výhľad sme mali tak na dve autá pred sebou. Kolónu tvorilo množstvo dovolenkárov nabalených na pobyt pri mori, čo znamenalo, že nás rovnaké kolóny čakajú až do Benátok. V duchu som zakliat.

„Ak ich nedobehneme po Siófok,“ prerušil moje myšlienky Kran, „tak sa na pumpe vystriedame. Nesmieme sa úplne vyčerpať. Trúfaš si šoférovať? Mal som dojem, že ti to celkom ide.“

„V takejto kolóne áno. Nedá sa tu robiť nič iné len udržovať odstup.“

Mlčky mi prikývol.

Vliekli sme sa cez Komárno. Pred nájazdom na hraničný most cez Dunaj nám zamával akýsi bezdomovec. Po pár sekundách nato sa ozvala vysielacka, ale signál bol už veľmi slabý.

„Preladte si na kanál A7,“ oznámil Jakub.

Preladil som teda kanál a ozval som sa: „Tu je Kubo a Kransberg, prijímam!“

„Práve ste prešli okolo mňa, mám hliadku na moste cez Dunaj. Zhruba pred minútou prešlo okolo mňa hľadané modré auto. Myslím si, že som videl Anežku aj Radawu, stál som na tom úzkom moste celkom blízko auta,“ prezrádzal nám neznámy hlas.

„Ďakujeme. Máme nejaké hliadky aj na maďarskej strane?“ pýtal som sa do vysielacky.

„Žiaľ, nie. Pokrývame len bývalé hraničné prechody. Všetko pokryť nedokážeme.“

„Ďakujeme. Končím!“

Kran si povzdychol a ja som premýšľal, aké asi máme šance únoscov dohnať. Minúta mohla byť málo, ale aj veľa. Spomenul som si na diaľničné známky, v Maďarsku si jednu budeme musieť kúpiť na niektorej z púmp. V Komárne som sa začal obzerať po benzínkach, či tam náhodou neuvidím stáť modré auto. Pár som ich zbadal, lenže nie to naše.

Kran sa znovu uistil: „Tak na Mór?“

Prikývol som.

Prešli sme ponad diaľnicu za maďarským Komárnom a pokračovali sme po dosť zlej ceste. Žiaľ, aj kolóna áut pokračovala naším smerom. A ako sme videli z nadjazdu, na diaľnici nebola situácia o nič lepšia. Kransberg definitívne prešiel na nižšie otáčky a prestal sa pokúšať o krkolomné predbiehanie. Išli sme ako mnišky. Nič iné sa robiť nedalo.

Nahlas mi zaškvrkalo v bruchu a uvedomil som si, že som aj strašne smädný. Od raňajok som mal len pár hltov čaju. A už sa blížil večer. V lete sa úplne stmievalo až okolo pol desiatej, no aj tak muselo byť dosť neskoro. Cez GPS som začal prepočítavať, koľko nám môže ešte trvať cesta do Siófoku a odtiaľ do Benátok. O kolkej tam asi dorazíme? Pri ideálnej rýchlosti to vychádzalo na polnoc, ak budú všade kolóny, tak aj o druhej v noci. Okolo Benátok bývalo v lete poriadne husto. Tam sme mohli očakávať čokoľvek. Dúfal som však, že v noci bude cesta voľnejšia. No s rodičmi sme v tých miestach neraz stratili aj dve-tri hodiny.

Cesta síce ubiehala pomalšie, no nikde sme nestáli. Doprava šla plynulo. Po hodinke sme dorazili k Sékesféhérváru a čoskoro sme boli na obchvate. Kran sa smutno zahľadil na mesto vľavo od nás. Zamyslene mi oznámil: „Tu zomreli prví členovia Drancparty. Vtedy sme si ešte tak ani nehovorili.“

„Turci?“ opýtal som sa stručne.

„Nie. Tatársky pomocný zbor. Rabovali v okolí a my sme si mysleli, že ide len o malú skupinku. Prežili sme dvaja. Vyliezali odšadiaľ, od ich šípov bol priam hustý vzduch...“

Blížili sme sa k výjazdu na diaľnicu, stále sme nemali diaľničnú známku. Ukázal som preto Kranovi na odbočku, aby tam zastavil. Mlčky mi prikývol a odbočil na pumpu pri nákupnom centre. Obaja sme vystúpili a vzali si doklady a peniaze. Ešte v aute som si vyzliekol taktickú aj nepriestrelnú vestu a odopol som si od stehna postroj na pištoľ. Doklady som si musel vybrať z kufra. Kran zatiaľ natankoval. Na pumpe sme si nakúpili bagety, minerálky a rôzne čokolády, aby sme nemuseli viac zastavovať. Kran so svojou ma-

darčinou nemal žiadne problémy a všetko ľahko vybavil. Zaplatil kartou a zberali sme sa čo najrýchlejšie ďalej. Pokynul mi, aby som si tentoraz za volant sadol ja.

Za jazdy mi podal rozbalenú bagetu a najedli sme sa. Ušetrili sme tým najmenej desať minút. Začínal som si na riadenie BMW zvykať. Bolo to silné auto, dokázalo mi odpustiť mnohé chyby, ktorých som sa dopúšťal. Otcovmu autu by zrejme dávno zdochol motor, tomuto monštru však len klesli otáčky. Na diaľnici som dokázal udržať stabilných stoštyridsať. Išiel som podľa otcovej rady, totiž, že policajti nezastavujú autá, ktoré idú iba o desať kilometrov za hodinu rýchlejšie, než je povolené. Kran s ňou súhlasil. Šoférovanie na diaľnici je v podstate nudné. Najmä s tempomatom. Pozor som musel dávať iba pri predbiehaní sa, aby ma zozadu nenabralo nejaké veľmi rýchle auto.

Čoskoro sme zbadali zelenkastú plochu Balatonu, oblohou tiahli krdle vodných vtákov. Kransberg na vedľajšom sedadle zadriemal. Nechápal som, ako môže v takejto situácii spať. Okolo jazera sa prúd áut ešte spomalil, ale za ním som až po hranice so Slovinskom poriadne zrýchlil.

Na hraniciach už začínalo večerné slnko olizovať vrcholce kopcov. Kran sa prebral z driemot, lebo sme prešli na úzku hrbolátú cestu, paralelnú s chorvátskou hranicou. Šlo len o nejakú prestavbu, lebo čoskoro sme sa znova ocitli na diaľnici. Občas sa síce zúžila na dva pruhy, ale autá sa šinuli plynulo a rýchlo.

Kran sa kdesi v popredí zahľadel na akýsi kaštieľ, či palác, a aj v tejto situácii sa usmieval.

„Na čo si spomínaš?“ opýtal som sa.

„Na pani toho kaštieľa. Vždy nás dokázala prichýliť a nechala nás trochu spamätať sa. Bola to milá stará pani, no bojovná ako mladý chlap. Zahanbila by polovicu šľachticov v kraji. Mnoho uhorských veľmožov sa vojne vyhýbalo, teda, česť výnimkám, o takých Esterháziavcoch sa to rozhodne povedať nedalo. Tí, naopak, obetovali až priveľa.“

„Nie je ti niekedy ľúto za starými časmi?“ vyzvedal som.

„Nie. V žiadnom prípade! Akokoľvek ti to, čo sa teraz deje me-

dzi ľudmi, pripadá hrozné, vtedy to bolo tisíckrát hroznejšie. Ľudia boli ako hladní vlci. Zúfalí a zdivení. Život nemal ani cenu guľky a prachu do pištole. Vojská tiahnuce krajinou rabovali sedliacke usadlosti, unášali ľudí, znásilňovali a vypaľovali. Často len tak, na zahnanie nudy. Chaos pritiahol do krajiny háveď z celej Európy. Nepáčilo by sa ti v tej dobe,“ uzavrel Kransberg.

Zrejme ho moje otázky úplne prebrali, lebo začal z auta úradovať a mobilom postupne obvolával všetky dôležité osoby z podzemia Kremnice, teda Kovlada, starostu, Jakuba, Živu a Vesnu. Všetkých informoval o našej situácii a radil sa s nimi čo ďalej. Súhlasili s naším postupom. Strážcovia sa vrátili do Kremnice na čiernych Mercedesoch s telami Arabov. Doviezli aj pár preživších, hoci ťažko ranených. Niektorých už aj vypočuli, ale nič dôležité sa nedozvedeli, len tolko, čo sme vedeli aj sami. Komando do Benátok vyrazí každú chvíľku, my tam máme zatiaľ obhliadnuť terén.

Pred nami sa rozprestrel slovinský Maribor. Pozorne som si poprezeral všetky autá zaparkované popri ceste, všetky benzínky a reštaurácie, ale naše modré auto som nikde nevidel. Znovu sme sa museli zastaviť, tentoraz kvôli slovinskej diaľničnej známke. Pomohla nám moja angličtina a kúpou sme stratili sotva päť minút. Kran ešte ponechal šoférovanie na mňa. Chcel ma vystriedať až pred Talianskom, lebo tam sme znovu očakávali problémy v podobe dopravnej zápchy. Autá výletníkov zas zhustli, lebo sa k nám pridali prúd Čechov a Rakúšanov, ktorí cez Graz smerovali k Jadranu. Rýchlosť nám, našťastie, neklesla, celý prúd áut išiel približne stoštyridsiatkou. Mal som hrôzu len z toho, čo by sa asi stalo, keby sa vyskytla nejaká kolízia. Zrejme by nastala reťazová havária.

Slnko definitívne zapadlo. Učil som sa šoférovať za svetla reflektorov. Bolo to rovnaké ako za bieleho dňa, iba nepríjemnejšie. Svetlo protiidúcich vozidiel ma protivne oslepovalo, takže keby auto s dievčatami stálo priam na krajnici, možno by som ho ani nezbadal. Nastala dosť hustá tma na to, aby som začal vidieť svetlo, ktoré vydávalo zlato. Celkom ma prekvapilo, koľko som ho zbadal popri ceste. Postrácané mince na poliach, zlato v hroboch, v autách a v domoch. Vlastne som sa po prvý raz ocitol vonku počas noci a s

upravenými očami. Nemal som čas si všetko podrobnejšie všímať, ale toľko, čo som úchytkom zazrel, by vydalo na celý nový príbeh.

V tichu sme prešli okolo obrovskej zlatej žiary v Celje.

No jasné, Zlatarna Celje, preletelo mi hlavou. Najväčšia rafinéria zlata na Balkáne.

Stáli sme na niekoľkých *cestarinách*, na miestach, kde sa vyberá diaľničné mýto. My sme síce mali zaplatené na mesiac dopredu, ale mýtnice boli upchaté a spomaľovali nás. Na jednej z nich Kran vyskočil z auta, vymenili sme si miesta. Snažil som sa odpočívať, no nedokázal som odtrhnúť oči od áut. V každom som videl auto s našimi dievčatami. Kransberg šoféroval o dosť agresívnejšie než ja, ale veľmi nás to neposúvalo.

Kolóna znova hustla, keď sme prechádzali okolo Lubľany. Schrúmal som nejaké tyčinky a pokúšal sa zaspať. Nedarilo sa mi. Po chvíľke som zas vyplieštal oči do tmy a kontroloval parkoviská a benzínky, prípadne som sa pozeral na svetielka zlata.

Minuli sme odbočku na Lipicu a pred nami bol už len Terst. Za ním budeme v Taliansku. Kran jemne znížil teplotu v aute, zrejme sa začínal cítiť ospalo. Zahľadel som sa mu do tváre, avšak nič varovné som nezbadal. Ani nežmurkal očami, ani nezíval. Šoféroval sústredene, lebo cesta sa rozdeľovala na Koper, Terst a Monfalcone. Nebolo by to síce nič komplikované, no doprava stále hustla a vodiči boli unavenejší. Jazdilo sa štýlom brzda-plyn.

Odbočky sme minuli a prešli sme popod prvý viadukt v Taliansku. Vľavo od nás bol Terst a pomedzi kopčeky bolo vidieť nočný odlesk svetiel lodí na hladine mora. Zasa sme sa museli zastaviť na talianskej diaľničnej mýtnici. Kran, našťastie, vybavil poplatok veľmi rýchlo.

Spomenul som si, že dievčatá sa zvykli práve v Terste zvítať s morom. Nemal som si na to radšej vôbec spomínať. Po prvý raz od momentu, ako som sa dozvedel o ich únose, ma neprepadla beznádej a ani hnev, len čistý smútok. Sadla si na mňa depresia, čierna ako vrece uhlia. Kran zrejme čosi postrehol, lebo sa na mňa čoraz častejšie obzeral s obavami v tvári.

„Nič mi nie je,“ zahriakol som ho nevrlo. „Iba som si spomenul

na fotografie dievčat z Terstu.“

„Hm,“ prikývol. „Teraz nie je na smútok čas. O chvíľku sa možno s nimi stretne v Benátkach. A možno sa budeš musieť čertovsky rýchlo rozhodovať. Rád by som aspoň tušil, čo nás tam čaká. Mimochodom, po Benátky neplánujem zastavovať. Priprav si náradie,“ hlavou hodil k zadnému sedadlu, kde sa povalovali moje vesty.

Mával som rukou, že je ešte čas. Napil som sa minerálky a otvorenú fľašu som podal Kranovi. Obdivoval som, že vôbec nie je napätý ani nervózny. Ja som sa cítil v poriadku, ibaže prsty sa mi chveli a ruky som mal studené.

„Ako môžeš byť taký pokojný?“ nedalo mi.

Hodil prázdnu fľašku za sedadlo a usmial sa: „Možno preto, že som niečo také už zažil. Nerobím si falošné nádeje. Musíš byť trochu fatalista.“

„Keby šlo o mňa, tak budem pokojne fatalista. Ale nie ak ide o dievčatá,“ namietol som nahnevane.

„Teraz sa musíš sústrediť na ich záchranu. Ak sa budeš trápiť a deptať, v kritickej chvíli zaváhaš a zlyháš. Možno neprebehneš niekde dostatočne rýchlo, lebo ti bude hlavou stále víriť myšlienka, či už nie je neskoro a viac sa nedá nič urobiť. Potom zmeškáš o zlomok sekundy a budeš si to do smrti vyčítat'. Takže bojová nálada a optimizmus! Začínam veriť, že ich nechajú žiť. Sú krásne a Radawa je dokonca slávna. Netrepali by sa s nimi takú cestu, keby ich chceli zabiť.“

Prikývol som mu, no v myšlienkach som sa aj tak ďalej trápil, čo to vlastne pre ne bude znamenať, ak ich nechajú žiť. Lenže Kran mal pravdu. Musím byť maximálne odhodlaný. Takže do práce!

Vybral som si mobil z vrečka a otvoril v ňom preklady od Firyal. Prezeral som si údaje a adresu v Benátkach. Opäť som si otvoril aj mapu a satelitné snímky. Hľadal som prístupy k hotelu. Z jednej jeho strany odbočoval z Canale Grande maličký kanál. Z druhej zas bola rovnako vysoká budova, obe mali vzadu múrom uzatvorené dvory. Tesne za dvormi stáli ďalšie budovy. Ak nemáme vrtuľník, do budovy hotela sa tak ľahko nedostaneme. Situáciu budeme musieť s Kransbergom obzrieť až na mieste. Útočný tím zrejme

príde nadránom, zatiaľ musíme niečo vymyslieť.

Cesta pokračovala celkom dobre. V noci sa autá predsa trochu preredili a diaľnica na Benátky, zvyčajne zapchatá haváriami, bola pomerne voľná. Minuli sme odbočku na Tarvízio a Udine. Popri diaľnici sa začali objavovať mená známych dovolenkových stredísk.

Zadok som mal celkom drevený od sedenia a už som sa tešil, ako si konečne rozhybem nohy. Týmto tempom nám cesta potrvá ešte hodinu.

„Dievčatá asi budú niekde za nami. Únoscovia určite išli na Budapešť a stratili čas. Neverím, že by napredovali rýchlejšie než my,“ ozval sa Kransberg.

„Čo urobíme, ak tam ich auto nebude?“ zhrozil som sa.

„To auto asi nenájdem. Kedy si bol naposledy v Benátkach?“ ironicky potiahol Kran.

„V januári,“ odfrkol som.

„Myslíš, že by si dokázal v noci prehľadávať veľké parkovacie domy pred vstupom do Benátok?“ podpichol ma s iróniou v hlase.

„Hm. Asi nie. Ja som v duchu počítal s tým, že nechajú auto niekde na tom vstupnom námestíčku za mostom. Teraz v noci asi nebudú parkovať v garážach. A napokon, s unesenými ženami sa ťažko nenápadne opúšťa parkovací dom,“ vyložil som Kranovi svoje úvahy.

„To je pravda. Uvidíme, čo sa bude dať urobiť. Nevieme ani, ako sú momentálne obsadené parkoviská. Radšej si dopredu priprav všetko potrebné,“ poradil mi.

„Všetko mám v kufri, musel by si zastaviť,“ namietol som.

„Nemusel. Prelez dozadu! Stredné operadlo sa dá sklopiť, sú tam dvierka, cez ktoré si môžeš z kufra vybrať, čo chceš,“ inštruoval ma Kran.

Začal som sa opatrne štverať na zadné sedadlá. Išlo to veľmi ťažko, lebo som nechcel poškodiť kožené potahy sedačiek.

Kran ma okríkol: „Kašli na sedačky! Ak dievčatá zachránime, kúpim si nové auto.“

Poslúchol som ho. Odrazil som sa nohou od palubnej dosky a bol som vzadu. Ako hovoril, sklopil som stredné operadlo a uvi-